

AUKŠTAITIS

Lietuvos SAJŪDŽIO Utenos rajono tarybos leidinys

1992 m. gegužės 20 d. Nr. 5 (27)

Kaina 1 rb.

Paminklo J. Uborevičiui Utenoje nebėra jau antras mėnuo, ir būtume prie šios temos negrįžę, jei Paminklotvarkos Departamento laiške Utenos rajono Sajūdžiui nebūtų rašoma, kad kultūros paveldo mokslinis centras rekomendavo Vyriausybei išbraukti daugelio sovietinio laikotarpio istorijos paminklų (monumentų, obeliskų, žeminių, akmenų) iš istorijos ir kultūros paminklų sąrašo. „Tarp jų yra ir Tauragnų akmuo žuvusiems sovietinams aktyvistams“ — taip į mūsų kreipimąsi atsakė LR paminklotvarkininkai.

„Pasaga“ „verkšleno“ J. Uborevičiaus, gal „pravirks“ ir dėl Tauragnų akmens. Bet norime paguosti, kad Zarasų komunistai irgi neteko savo „Marytės“.

G. Tumonio nuotraukoje: demontuojamas J. Uborevičiaus postamentas.

Reikalaujame naftos produktų imonei, kuri parduoti (sudarė galimybę) į Vilnių, į Sajūdžio rengtą mitingą gegužės 17 d. Kartu norime atsiprašyti mielių uteniškių, kurie dėl transporto stokos negalėjo būti Nepriklausomybės aikštėje. Tikėjome, kad, klausydami radijo ar žiūrėdami televizijos reportažų, visi širdimi buvote ten. Tikime, kad ir gegužės 23 ir birželio 14 dienomis paliksim „Taip“, išbraukdami „Ne“.

Sajūdžio Utenos rajono taryba

Ar esame patenkinti valdžia?

Turbūt nerasi Lietuvoje žmogus, kuris į šį klausimą atsakytų neigiamai. Kodėl? Kiek iš mūsų susiduriame su melu, veidmainišku, apgavystėmis, sukčiavimu, korupcija. Jie tarsi šešėliai saulėtą dieną lydi kiekvieną iš mūsų, kas susiduria su valdžios institucijomis. „Lengviau“ tiems, kas kalte prisikiria Landsbergiui ir Vagnoriui, užsimerkdami prieš tikrovę, norėdami matyti, kad valdžia ir valdymo metodai tebėra komunistiniai.

Mes, Lietuvos žmonės, vaikstome peilio asmenimis ir nuo mūsų valios pareis Lietuvos ateitis. Mūsų visų atei-

tis. Ar mes grįšime į beirtancios sandraugos glėbį ir dešimtmečiams paskėsime prieštaravimų katilę?

Mes, Baltijos tautos, užsitraukėme didžiausią nemalonę, nes pirmosios pradėjome lipti iš šio katilo... ir atgal sugrįžus bus susidorota su nepaklusniais žmonėmis. Mūsų komunistai iš naujo dėš savo parašus po ilgais mūsų nepaklusnių brolių ir seserų sąrašais, siunčiamais vergauti sandraugos ponams, kad būtų paklusnesni. O kad taip gali būti, perspėja mus istorijos pamokos (prisiminkime carinės Rusijos ir komunistų trėmimus ir kiek jų buvo).

Tai argi mes, mieliaji tautiečiai, galime abejoti, istorijos pamokomis ir neiti į referendumus, remiant būtinus mūsų valstybės tikslus. Nuo mūsų valios ir proto išblaiavimo pareis ar mes liksime valstybė ir tauta prie Baltijos ar išnyksime kaip prūsai, jotvingiai ir kitos mūsų gentys. Komunistinė ideologija, sukūrusi prievartos valstybę, griūna, tačiau komunistai negali sutikti, kad jie nebegali valdyti ir visais rafinuočiausiais būdais nenori apiešti minkštų kėdžių. Ar jiems tai pavyks, priklausys nuo mūsų. Kaip pavadinti žmones, ypač inteligentus, neįsiančius į re-

ferendumą? Ar tai bukas, ar padėties nesuvokimas, ar pasmerkimas savęs vergovei? Komunistai geručiai, kada eina į valdžią, o kai ateina, susidoroja su visais kitais: ir kairiaisiais, ir dešiniaisiais, nes jų valdymo metodai yra patys žiauriausi. Negalima likėtis, kad komunistai pasikeitė ir nebevykdo savo 70 metų skelbto „Kas ne su mumis, tas prieš mus“. Demokratai jie tik žodžiais, o diktatoriai darbais. Tas, kas nori nusimesti vergovės naštą, eis į referendumą ir pasakys „Taip“ ir prezidentinei valstybei, ir greitam kariuomenės išvedimui.

O. AGLINSKIENE

GROBUONYS

Siekiant socialinio teisingumo, Sajūdžio rajono susirinkime buvo priimta rezoliucija, reikalaujanti, kad valstybinis transportas, brangstant degalams, būtų naudojamas tik pagal paskirtį, o ne vienu ar kitu viršininkų asmeniniams poreikiams. Kas iš to? Gauname daug skaltytojų signalų ir laiškų, kuriuose žmonės piktinasi, kad įstaigų automobiliai naudojami tarsi asmeniniai.

1240 LIB „Volga“ — (VMG),
6611 LIE „VAZ-2106“ — (buvęs Radeikių koldo),
1212 LIB „Volga“ —

(statybos valdybos),
1504 LIB „Moskvietis“ — (rajono savivaldybė, statybos ir urbanistikos skyrius).

Tai tik dalis valstybinių automobilių, kurie stovi kiemuose ne tik parvažiauvus ju šeiminiškams valdiniškams pietų, bet ne vienas iš jų ir šventadieniais tarnauja tiems patiems viršininkėliams ir jų šeimoms pasiekti žvungą ežerą, netoliną „fenzadą“ ar tolimesnę gimnastiją. Kam, prireikus susitvarkyti koki asmeninį reikalą, varyti iš garažo savo „Ziguluką“ ar „Volgą“? O Ežero gatvėje nebilo-

gai derinasi prie ištaigingo statybos objekto „Latvija“, kuri, kaip imonės vadovo prestižą keliantis atributas — net su užsienin išvažiuoti paruoštais numeriais — neretai puikuojasi S. Urbonavičiaus kieme.

Juoda „Volga“ iki pučo važinėjo aršus komunistas, KPSS platformininkų lyderis V. Kostyrka, o dabar ši „palikimą“ gavo aukštosios partinės mokyklos auklėtinis, rajono privatizavimo tarnybos viršininkas G. Katinas. „Vyriausybinių“ numerių 1935 LIT (rusiškal) net nepakeitė, tarsi laukdamas, kad gali reikėti gražinti pučistams.

Naftos produktų imonės viršininkas B. Rutkauskas

po savo langais „pričiuožia“ su ištaigingu „Volvo“, nors ir be jo savo žinioje turi dar du automobilius. Kokia prabanga! Ypač dabar, energetinės krizės laikotarpiu, kai taip labai brangsta degalai.

Bet brangsta jie mums, o ne jiems — buvusiems ir tebesantiems valdininkams — komunistams ir ekskomunistams, kurie dabar energingai „perpumpuoja“ valstybės turta.

Cia dar ne visi pavyzdžiai. Prašysime ir toliau skaltytojus plačiau informuoti apie piktnaudžiavimus valstybiniu transportu. Toliau tęsime rašinių ciklą „Grobuonys“ ir skaltytojų laiškus skelbsime ne tik „Aukštaitėje“.

Redkolegija

Lietuvos Nepriklausomybės gynimo sausio 13-osios brolijos suvažiavime

Gegužės 9 ir 10 dienomis Vilniuje, Sporto rūmuose, vyko Lietuvos Nepriklausomybės gynimo sausio 13 brolijos suvažiavimas. Suvažiavimą atidarė ir apie Brolijos veiklą kalbėjo J. Biellauskienė. Suvažiavime dalyvavo ir sveikinimo žodį tarė Aukščiausiosios Tarybos pirmininkas Vytautas Landsbergis. Kalba buvo labai įspūdinga, gili savo mintimis. Dalį kalbos pirmininkas paskyrė nūdienos problemoms. Apgalvėta, kad Aukščiausiosios Tarybos grupė deputatų daugiau vadovaujasi savo privačiomis ambicijomis, o

ne ieško būdų kaip pakelti Tautos gerovę. Panašias mintis išsakė ir kun. R. Grišas. Jis kvietė būti tokiais, kokie buvome sausio 13 naktį — vieningi, pilni meilės Tėvynei, Jos Laisvei.

Visų pasisakusiųjų kalbos buvo jautrios, vienijančios visais požūriais, nežūrint tautinių, politinių, religinių išitikinimų. Ypač buvo pabrėžta bendradarbišką, altruistinę Brolijos veiklos paskirtis. Antrąją suvažiavimo dieną sustojus prie sausio 13-osios Brolių kapų, nejučiomis mintys susirimavo šiais apmąstymais.

Iš priešistorinių laikų, senų legendų,
Iš buvusių kančių, iš neviltes dienų,
Tu vėl eini gyventi, Lietuva Tėvyne,
Daluodama, kalbėdama senoviškos,
Sanskritiškos kalbos grožiu.

Tu visada buvai brangi, šventa,
Kaip angelas skalsti, didinga
Prašė baidžias iškėlei vėlavą Tautos,
Parsivedel vaikus iš lagerių kraupių,
Iš Sibiro ledynų ir vėl tarė:
Visi gyvenime drauge kartu.

Tėvyne, nuo Tavęs nė žingsnio nenuelsim,
Priglusime visi be išimties
Su motinų bemiege lopšine.
Tegul ir vėtros, uraganai siaus
Palei laukus, gimtų namų palangėm,
Mes nepaliksimė Tavęs,
Nes Tu esi pasaulyje viena.

V. PETRONIS

Žodis broliams artojams

Tik ką tauta ištrūko iš istorinės nebūties ir kiekvienas sąmoningas pilietis gali įmūryti savo plytą į atstatomos valstybės sieną, kaip mes vaikystėje „imūrijome“ savo centus į Prisiškėlimo bažnyčios statybą.

Mūsų sąmonėje tebėra gajai priešiško valstybei nuostata, tai 50 metų galėjai tik bijoti tos valstybės, atėmusios iš Tavo tėvų žemę ir namus arba privertusios savo rankomis tuos namus sugriauti. Reikėjo bijoti valstybės, kuri seke Tavo žingsnius KGB agentų akimis. Todėl ir stūmel savo vaikus iš namų į miestą, kad to kio vargo, kurį pats vargali, nereikėtų patirti Tavo vaikams. Išsiugdėme išlaikytinų psichologiją, pripaėmome laukti visko „valdiško“. O gimtineje išuštėjo sodybos, prakturo stogai, pats palinkai nuo dar-

bu, vienatvės ir senatvės. Galima suprasti klystantį ir pasimetusį žmogų, bet kaip suprasti deputatus, raginančius boikotuoti referendumą? Jie jau dabar dar nesama prezidentą kaltina totalitarizmu ir autokratija. Jų argumentai — iš KGB instrukcijų. Gal taip patogiau: veidmainiškas pozicijų kaltaliojimas, Vyriausybės „paralyžius“ ir chaosas.

Zmonės, nors ir klaidinami, ir bauginami, turi sveiką nuovoką ir nori išbristi iš parlamentinio liūno, pagaliau pradėti kurti tvirtą valstybę. Gera pažistu ir kaimiečius, tikiu, kad jie atliks pilietinę pareigą: referendumams jie apsisprendė ir biuletenuose paliks tik žodžius „Taip“.

O. KAZUKAUSKIENE

Mokytoja

Klesti automobilių vagys...

„Aš esu nepatenkintas Utenos tardymo ir prokuratūros darbu, matydamas, kad vagys yra išteisinami“ — tokiais žodžiais žmogus jau pernai rudenį kreipėsi į LR Generalinę Prokuratūrą, prašydamas pagalbos. (Apie tai, kad išaiškinta dar viena automobilių vagių grupė, jau rašė M. Stundžia „Utenyje“ 1991 Nr. 95. („Po „šešetuko“ dar viena mįslė“). Lazdijų rajone buvo rasta supjaustyto automobilio VAZ-2107 liekanos. Pasirodo, tai 1991 gegužės 3-čią pavogtas uteniškio J. Kaušylo „septintukas“. Laimingas atsitiktumas padėjo po 4 mėn. užtikti vagių pėdsakus: du piktariniai iš Lazdijų, o vienas — uteniškis — Arūnas Mieliauskas, to paties automobilių kooperatyvo narys. Atrodo, beliko tik iširti nusikaltimą ir nubausti kaltuosius. Tačiau...

Kadangi A. Mieliausko mašinai reikėjo variklio ir kitų detalių, išlaužė Jono Kaušylo garažo duris ir pavogė mašiną su kai kuriomis atsarginėmis dalimis. Automo-

bilis atsidūrė netoli Veisiejų pas kitą vagį—Mieliausko pusbroį, negyvenamoje sodyboje. „Apdorota“ tiek, kad beliko ją supjaustyti ir išmesti į mišką. Automašinos likučius savininkas parsivežė į Utenos policijos komisariato kiemą apžiūrėti ekspertams. Bet tardytojas P. Mačerauskas po 2-dienų atidavė neapžiūretas detales, pasakydamas, kad nukentėjusysis galįs jas pardavinėti ar kur nori dėti. Variklis esąs įdėtas į A. Mieliausko mašiną, iš kur savininkas galįs jį pasiimti. Aišku, be teismo ir iš svetimos mašinos J. Kaušylo atsiskakė pasiimti variklį.

„Po mėnesio iš tardytojo gavau draudimo pažymą, bet variklį pasiimti vėl atsisakiau. Išėjęs sutikau pravažiuojant A. Mieliauską su mašina, kurioje — mano „septintuko“ variklis. Prokuratūroje man pažadėta, kad variklis bus išimtas ir aš galėsiu jį pasiimti“ — rašo J. Kaušylo. Panašiai aiškina ir Generalinėje Proku-

ratūroje, kad A. Mieliausko mašina turi būti užplombuota, areštuota.

Po kiek laiko savininkui buvo siūlomas variklis, kurio numeriai neatitinka pagal tech. pasą, ir J. Kaušylo, be atitinkamų techninės ekspertizės dokumentų vėl neišdrįso jo pasiimti. (O A. Mieliauskas toliau važinėja su ta pačia mašina, bet ji jau esanti ne jo, o kažkokios Zabulionienės). Tardytojas, matyt, neturėjo teisės įsikšti į Zabulionienės ir Mieliausko tarpusavio reikalus?

Kitą kartą žmogus kreipėsi jau su advokatu, bet vyr. tardytojas majoras P. Mačerauskas vėl geraširdiškai „leido“ pasiimti variklį be dokumentų, tvirtindamas, kad tai esąs J. Kaušylo variklis, nes... taip tvirtina visi trys vagys! Na, o teisme A. Mieliauskas tikino, kad mašiną jis pirkęs prieš dvejus metus, turįs pirkimo dokumentus, tačiau neįregistravęs... „Vagis A. Mieliauskas kaip važinėjo, taip ir važi-

nėja, ir galbūt su mano mašinos varikliu“ — nusivylęs dar kartą į LR Generalinę Prokuratūrą kreipiasi J. Kaušylo.

Taip nuo nelaimingosios nakties prasidėjo antri metai, o žmogui, nukentėjusiam nuo įžūlių vagių, dar niekas neatlyginta.

Kodėl taip klesti vagys ir plėšikai?

Ar ilgai dar teisėsaugos ir teisėtvarkos įstaigos bus „tarybinės“? Gal kam naujdinga, kad vagys iki šiol būtų laisvi, o pagrindiniam — A. Mieliauskui, net nesudaro ma byla?

Tiesa, vyr. tardytojas P. Mačerauskas pažemintas pareigose. Bet tai ir viskas. O visuomenė laukia ne tik teisingumo, bet ir viešumo.

A. J. BABULIS

...ir arkliavagiai

Antagės ūkio turtas privatizuojamas, ūkininkai ir bendrovės dalijasi, kas kam ir kiek tenka. Mūsų bendrovei atiteko lenktyninė kumelaitė Kolčuga, kuria anksčiau važinėjo buvęs ūkio vadovas Steponėnas. Ji buvo laikoma Utenos žirgynė. (Sako, tūkstančius ūkio išdui kainavo jošios išlaikymas žirgynė). Bendrovė nutarė ją kumelaitę pasiimti. Dokumentus tam turėjom, kai nuvažiavome su kitais vyrais — Kraujaliu ir Repšiu — jos pasiimti iš Utenos žirgyno. Tačiau kitos bendrovės žmonės — buvusio ūkio vadovo sėbrai: sandėlininkas Grižas, buvusi vyr. buhalterė Grižienė ir A. Voverienė, netikėtai ten atsiradę, netgi muš-

tynėmis priverė grąžinti kumelaitę į arklią. Kumelaitę palikom ir tą pačią dieną su laikinosios administracijos vadovu G. Sirveliu, pasitelkę porą policininkų, patvykom į žirgyną, bet Kolčugos jau nebebuvo. Prižiūrėtojas Guobužas paaiškino, kad net penkiais automobiliais atvažiavo būrys žmonių, sakėsi turį ginklą ir išsivežė kumelę.

Gudriai draugas Steponėnas su savo sėbrais „suprivatizavo“, kad bendrovės žmonės jokių žinių apie Kolčugą iki šiol daugiau neturi.

Sužvenk, jei gyva dar, kumelaitė, kurioj šaly esi?

V. STANKEVICIUS

V. Petronio pieš.

Gandodirbiai

Sovietmečiu buvo mada sugalvoti linksnų ir sąmojingą anekdotą. Patylomis vienas kitam į ausį pasakydavome apie Brežnevą ar Chruščiovą ir skaniai nusijuokdavome. Net diena pašviesėdavo. Dabar, velnio religijai — komunizmui sugriuvus, atsirado kita mada: sugalvoti šurpą keliantį gandą. Ir pasipylė gandodirbiai.

- Tuojau bus badas.
- Kas tau sakė?
- Rusija Lietuvai nieko nebeduoda.
- Jei Rusija duonos nebeduoda, tai kada badu mirti galvoji? — klausiu. — Kad žinočiau, kuriuo laiku į tavo laidotuves nueiti, — paaiškinu.
- Pašnekovas užpyksta ir nesako datos, kada iš bado numirs. Lauki lauki žadėto bado, o parduotuvėse kaip buvo, taip ir šią dieną maisto iki sočiai.
- Arba vėl:
 - Tuojau bus visai blogai.
 - Koks blogis? — nesuprantu.
 - Pensijų nebeduos. Kaip reikės seniems gyventi, — skundžiasi.
 - Kuriems nemokės? Gal buvusiems skrebas?
 - Kas turi žemės sklypelį, tiems nuo ateinančio mėnesio — nė kapeikos.
 - Kas tau sakė?
 - Visa kolūkio valdžia taip kalba.
 - Ir aš jiems nemokėčiau. Žemę, gyvulius atėmė, turtą išplėšė, 40 metų žemdirbius vertė veltui dirbti, limuzinų prisipirko, piliis pasistatė, tai už ką jiems mokėti? Labai teisinga, jei nemokės, — sakau.
 - Tamsia ne taip supratai. Mums nemokės. Ir ant pirmininkų taip nešnekėk, — pa-

taria. — Nueini pas pirmininką ir gauni arkli bulvėms pasisodinti, šieno karvutei prisišienauti, malkų pašikirsti. Dabar iš lansbergininkų nieko nebegausi.

Viešpatie, kaip Tavo žmones komunistai apkvailino! — pagalvoji. Palikęs kvailą pašnekovą prisimeni senuko ukrainiečio profesoriaus Vorkutos lagery pasakytus žodžius: „Dievas sugriauš komunizmą 1992 metais, ne žmonės. Tik negalvok, kad komunizmui sugriuvus tuojau bus žmoniškas gyvenimas. Viskas komunizmo bus taip sugriauta, taip sujaukta, žmonės taip apkvailinti, net patys protingiausias dangaus angelas nežinos iš kurio galo pradėti atstatymą“.

— Girdejai, kad Landsbergį nori prezidentu pastatyti?

— Ne Landsbergį. Referendume metu bus sprendžiamas klausimas: reikia Lietuvai prezidento ar ne, — paaiškinu.

— Kam to prezidento... Parlamentinis valdymas tai tikra demokratija. Tu prieš prezidentą balsuok — pataria raštingas vyras.

— Visos pasaulio valstybės turi vadovus. Valstybė be prezidento, tai kaip laivas be kapitono, kaip miestas be mero, kaip sodyba be šeimininko, — aiškinu.

— Dar nėra Konstitucijos. Ką veiks prezidentas be Konstitucijos.

Bus prezidentas — bus tikra valstybė. Kai bus valstybė, kaip visos kitos, tada bus laikas ir Konstituciją rašyti, — išaiškinu.

Gandodariai ir gandonešiai honoraro negaus, jei visi, velnio religijos atsikratę, pareikalaus Lietuvai prezidento. Dešimtys dabartinio „kunigaikštukų“ neišves Lietuvos iš lenininio liūno. Kam atsibodo sukčiai, melaginiai ir vagys, skurdas ir neteisybės, balsuokite už prezidentą.

J. JAKSTONIS
Buvęs politkalinys

Kiršintojams nesvetinga Utena

Nė vienas komunistinis laikraštis, kurių dabar taip apstu Lietuvoje, neprašė gėdingo tautos pažangos frakcijos deputatų A. Ambrzevičiaus ir K. Griniaus vizito Utenoje, nutylėjo, kaip jie buvo „išdainuoti“ iš čia.

Tačiau kaip vaizdingai V. Guiga nupiešė „Tiesoje“ LDDP diskusijų klubo organizuotą susitikimą su deputatu C. Juršėnu. Aišku, jei korespondentas bodėtusi pažeisti žurnalisto etiką, tendencingai pateikdamas faktus, jis „nepenėtų“ vadinaimų „nepriklausomų“ laikraščių. Galima tik pasidžiaugti, jei kairioji spauda taip puola (jau ne pirmas kartas), aišku, tik daugiau skatina dirbti Lietuvos nepriklausomybės labui. Nors ir nepelnytai iškelia mane „Sąjūdžio lydere“, sumobilizavusia „visus iki vieno“ sąjūdininkus, bet autorius nežino, kiek Utenoje Sąjūdžio narių ir kas jo lyderiai! Tie, kurie „ne savo protu“ vadovaudamiesi, atsinešė plakatų, triukšmavo ir uždavinėjo deputatui kompromituojančius ir komunistams nepatinkančius klausimus. „Tiesoje“ paniekinančiai vadina „nepraustūnais“. Bet

kodei repliką straipsnio: „Psichologinė ataka nepavyko“ („Tiesa“ Nr. 89) autorius pavadino „nesąmonės lepletėjimu“, užuot pacitavęs? Tada skaitytojas pats spręstų: sąmonė ar nesąmonė, kad C. Juršėnas mitingavo „Jedinstvos“ sambūriuose ir taip susirinko „sau LKP „ant platformos“ politinius taškus. Ką? Gal Lietuva tai užmiršo? Tik komunistai, per pastaruosius dešimtmečius pripratę prie VIENOS nuomonės, sunkiai toleruoja kitokią, nors save ir vadina „demokratiškais“. Komunistų oponentai pavojingomis sausio naktimis žvarbo prie Parlamento rūmų ir TV bokšto, daugelis — daug iškentėję tremtyje ir lageriuose. Nereikėtų ant jų pykti, kad kartais nesuvaldo ko nors nešūktelėję, bet „linksmy“, anot V. Guigos, nebuvo. Dėl to oponentų ir buvo mažiau, kad didžioji dalis žmonių netoleruoja demagogijos, paprasčiausiai — suseraga nuo jos, sklindančios gražių žodžių apvalkale. Bet tie žmonės, ko gero, pilietiškai sureaguoja visada, kai tik Lietuvai iškyla komunistinio perversmo pavojus.

Teisybė, C. Juršėno neištikimo „pažangiųjų“ likimas (ir tuo labai džiaugiasi „Tiesa“), bet šis susitikimas sukėlė ir liūdny apmąstymų: baisiai sukūrė žmones! Bolševikinis metodas gerai patikrintas: skaldyk ir valdyk! Jau vien paraginimas pakelti rankas, kas nori balsuoti gegužės 23-čią, o kas — ne, supriešino žmones, pripildė salę nepakartojamas dvasias. Kam to reikėjo? Draugo C. Juršėno oratoriniu menu niekas neabejoja. Bet kodėl reikėjo girtis, kad AT seniūno pavaduotoju jį pasiūlė dešinieji? (Tik kas tie „dešinieji“?) Dabar šitos kėdės jis jau nepaliksis! Malyt, susirinkęs žmonės ir ateityje į visus „karštus“ taškus, jei tik apie tai bus viešai skelbiama, nepriklausomai — patinka tai LDDP ar ne. Ir tam nereikės jokiems lyderiams „mobilizuoti“, o juo labiau — „už 25 rublius pirkti piketuotojus“, kaip ciniškai teigia deputatas R. Paulauskas.

Kad ir kaip to nenori tautos atskaldyti, bet žmonės susirinkę balsuoti už prezidentinę Lietuvą ir už nedelsiamą okupacinės armijos išvedimą. Kito kelio Lietuvai nėra.

E. FEDARAVICIENE

Lietuvos TSR organuose...

Utenos statybos valdybos generalinis direktorius J. Ramonas 1991 m. birželio 19 d. savo parašu patvirtino slapta aktą Nr. 2-s, pagal kurį valdybos komisija (techninis direktorius P. Petronis, vyr. buhalteris V.

Brazauskas ir atsakingas už slaptą raštvedybą I. Berezukas) atrinko sunaikinimui slaptą dokumentaciją — 5 korteles f. 26 ir 5 lapus išpareigojimų f. 12. Šia dokumentacija statybos valdyboj naudojosi penki darbuotojai:

1. B. Bubullenė — nuo 1979 08 29, leid. Nr. 754.
2. I. Berezukas — nuo 1980 05 15, leid. Nr. 872.
3. P. Petronis — nuo 1980 08 28, leid. Nr. 801.
4. V. Brazauskas — nuo 1980 08 28, leid. Nr. 801.
5. J. Ramonas — nuo 1988

12 21, leid. Nr. 710.

Komisija atrinktą dokumentaciją sudegino. 1991 m. birželio 24 d. tą faktą stačiakampiu antspaudu patvirtino Lietuvos TSR KGB Utenos rajono skyrius, o birželio 27 d. vizavo ir pats KGB skyriaus viršininkas Z. Jonikas. Taip buvo (laikinal ar amžinai) panalintos garbingos antraeilės pareigos Lietuvos Tarybų Socialistinės Respublikos organuose. Beliko gražūs prisiminimai.

B. JUODZEVICIUS

MISLE Atspėk — kas?

Skrustai raudoni visada, linksmybes užuodė tada ir

dabar. (Net gerb. rajono valdytoją Dementų viešuose su-

sitikimuose kamantinėjo, kodėl prieš Naujuosius uteniškiai skirta tik pusė butelaitčio). Parašo už labai mažai, bet meluoja dažnai. (Nuo Kapsuko iki Sniuko „Tiesa“ tebemeluoja)